

(1) ספר השל"ה הקדוש - ספר בראשית - פרשת בראשית תורה אור (ז)

ידוע שיש שני מיני כתיבה לאות ה', וסימנך 'דודי'. יש בחינה להכניס 'ו' ל'ד' כזה, ה, ואז היא אותיות 'דו', ויש בחינה להכניס 'ו' בתוך 'ד' כזה, ה, ואז היא אותיות 'די', זהו 'דודי', והארכתי בזה במקום אחר.

ספר קל"ח פתחי חכמה - פתח עג

ההדרגה שבחיבורי דו"ן - הדרגה של שלמות:

חיבור הדו"ן הוא השלמות, ובו נמשכת ההשפעה. ולכן כל מה שהדו"ן קרובים יותר מאליהם - מורה שלמות, שאין צריך שם עבודת התחתונים. וכל מה שהולכים ומתרחקים זה מזה - מורה שצריך שלמות, ושצריך שם עבודת התחתונים. עד עתה ביארנו ההפרש שבין הפרצופים הזכרים לנקבות, עתה צריך לבאר ההפרש שבין זכר לזכר, ונקבה לנקבה:

חלקי המאמר הזה ב'. ח"א חיבור וכו', והוא שהחיבור הוא השלמות. ח"ב, ולכן וכו', והיינו שבזה - ההדרגה: חלק א:

א. חיבור הדו"ן הוא השלמות, זה פשוט, כי הלא דו"ן הם בסוד חסד ודין, והחיבור הוא המיתוק שהחסד ממתק הדינים. ועוד הנוקבא היא סוד המקבל, והזכר - המשפיע. וכל ענין הרע אינו אלא להפריד המקבל מהמשפיע. דוק מינה להיפך - חיבור דו"ן הוא שאין הרע יכול להרחיק המקבל מהמשפיע. נמצא חיבור דו"ן הוא השלמות: ב. ובו נמשכת ההשפעה, ההשפעה נמשכת בזיווגם, אם כן מקום שהזיווג יותר נמצא - ההשפעה נמצאת יותר: חלק ב:

א. ולכן כל מה שהדו"ן קרובים יותר מאליהם - מורה שלמות, זה פשוט לפי מ"ש, כי הרי העבודה - כל הכוונה בה הוא להביא הזיווג, שיהיה הדין מפוייס להימתק, שיהיה המקבל דבק במשפיעו, נמצא כשהוא כן ממילא אין צריך עבודה -:

ב. שאין צריך שם עבודת התחתונים:

ג. וכל מה שהולכים ומתרחקים זה מזה, כי גם זה הולך בהדרגה. בעתיק - הוא חיבור גדול, שדו"ן שניהם בכל מקום ממנו. בא"א - הזכר בימינו והנקבה בשמאלו, ועדיין או"א - דו"ן, שני פרצופים, אבל, כחדא נפקין כחדא שריין. זו"ן - שני פרצופים, וגם אין הזיווג תמידי. וכן עיקר העבודה הוא בתפארת ומלכות, וזה: ד. מורה שצריך שלמות, ושצריך שם עבודת התחתונים:

רמב"ם יד החזקה הלכות קדוש החדש פרק ו

וכן כשיהיה עמך ידוע מולד שנה זו ותוסיף שאריתה על ימי המולד אם פשוטה היא שארית הפשוטה ואם מעוברת היא שארית המעוברת יצא לך מולד שנה שלאחריה וכן שנה אחר שנה עד סוף העולם והמולד הראשון שממנו תתחיל הוא מולד שהיה בשנה הראשונה של יצירה והוא בליל שני חמש שעות בלילה ומאתים וארבעה חלקים סימן להם בהר"ד וממנו הוא תחלת החשבון:

רבנו בחיי על בראשית פרק א פסוק ב

ויש לך לדעת כי יש בידינו קבלה בפסוק זה של בראשית שממנו יוצא שם בן מ"ב המיוחס למדת הדין עד בי"ת של בהו אך על ידי צירופים רבים, ואם תאיר עיני הלב תמצא בו המנין של בהר"ד שזכרתי למעלה והוא רשום בפרשה ואותיותיו ארבעתם בין כל אות ואות מ"ב אותיות, והמשכיל יבין יוכל להבחין כי אין זה דרך מקרה אבל הוא מופת גמור על חידוש העולם כי בטרם הרים יולדו ולא היה בהר"ד היה מדת דינו של עולם במקום בהר"ד פועל באין כלי ומוציא כלי למעשהו, וזהו מבואר: